

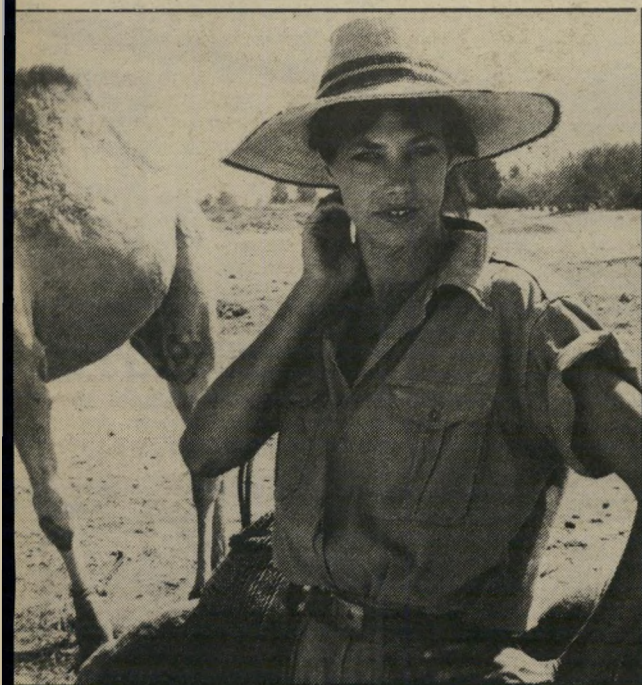
לינדה גריי: לאהוב אותו כמו אמא

בנה בין שתי הקומות. ללינדה פשוט אין חשק להיכנס לקטגוריית האמהות החשקניות. יש לה שאיפות שונות לחלוטין: "הייתי רוצה שהרומן שלי עם כריס יהיה שונה. סוף כל סוף אנחנו נפגשים עם אנשים בסאלון"; השבח לאל שעריו רק דרך המסך הקטן. בינתיים יודעים לספר על מילחמות ממשיות בין המפיקים של סידרת דאלאס ובין הכוכבת היפהפיה. הם רוצים שתיכנס עם כריס למיטה בסצינת פיתוי גדולה ורעשנית עם כל ההתנשפויות המתבקשות כמעמד אינטימי שכוה. אבל היא פשוט אינה מוכנה לדרת לרמתם של אלה. אמנם אין לה שום דבר רע נגד כריס, הוא כאמת מתוק, אבל היא בעצמה אימרת שהוא נראה כאילו היה בנה הצעיר.

ואכן, ללינדה גריי יש בן בגיל 19 הלומד בקולג', וגם בת בגיל 17 הלומדת בבית-ספר תיכון. כריס אטקינס אמנם בן 22, אך לדעת לינדה "הוא נראה כן 14".

אפשר בהחלט לקנא בלינדה גריי. לא רק שהיא גבוהה-קומה ורקת-גידור (בעיקר בגלל עיסוקיה הספורטיביים הרבים, ביניהם רכיבה, בתמונה משמאל), ער כדי כך שהיא מסוגלת להדגים את יצירותיהם של מעצבי-אופנה מן העילית שבאמריקה, ויכולה להיכנס למידות שהן בגדר חלום לבנות 43, אלא שגם הסיפור שבהמשך דאלאס פשוט מביא לה חסדי-שמיים: עליה להסתבך בפרשת-אהבים עם מרדכי-צופים הצעיר ממנה ב-20 שנה. ויתרה מזאת: גורו עליה שהנ"ל יהיה, לא פחות ולא יותר, מאשר אליל-הנוער כריסטופר אטקינס (בתמונה למעלה). אבל, כדי למנוע ממיחלקי-המוסר להתערב לרעת סרילן, התנגדה הגברת למהלך העלילה: "אני נלחמת כדי שינהגו בנושא בכבוד ובאצילות".

האמת היא, שרגליה של הגברת גריי התקררו מעט, כאשר ראתה את חברתה למיקצוע ז'אקלין ביסט בסרט הכיתה, יוצאת ממעלית אחרי ש"ידעה" את חברו של

גיין בירקין: מישמעת'מים

לא תמיד זוכים כוכבי הקולנוע באמבט קצף עם כוס של שאמפניה ורוד לפעמים הם מחליפים את האמבט ביושב המידבר, נכנסים למישמעת'מים צבאי ומחליפים את הרולס-רויז בגמל. זה מה שקרה לגיין בירקין בהסרת סירט האחרון שומר הראש, שנערכה במידבר מארוקו. הרחק מנוחיותם של בתי-מל מהוררים, הוכיחה גיין בירקין שהיא מסוגלת להתמודד אפילו עם קילומטרים על גבו של גמל מבלי להויל אפילו דימעה אחת של חרטה.

שארלוט דה טורקנהיים וז'אק ובר: האף הנבחר

הופכים השחקנים הצעירים, שארלוט דה טורקנהיים וז'אק ובר, את המחזה לחינגא צבעונית עליוה ברוח הימים האלה ולא ברוח המסורת שבה היה פעם ככול, כחבר הקומדי פראנסז. "אני אוהב את סיראנו", אומר ובר, "איש זה שאפו אינו מום, אלא תסביך, נוגע לי מי יכול עוד להתגאות שהוא אוהב את עצמו?".

מאז ניצחונו של סיראנו דה ברז'ראק על הבימה בפעם הראשונה (28 בדצמבר 1897) זכה גיבורו של ארימנר רוסטאנר בתירגומים שונים מקצה העולם ועד קצהו, עם טובי השחקנים ובשלל שפות. המשותף לכולם היה, כמובן, האף: מכוער וגדול. ככל האפשר. אבל בהפקת הקירקס הקסום של הבימאי ז'רום סאבארי